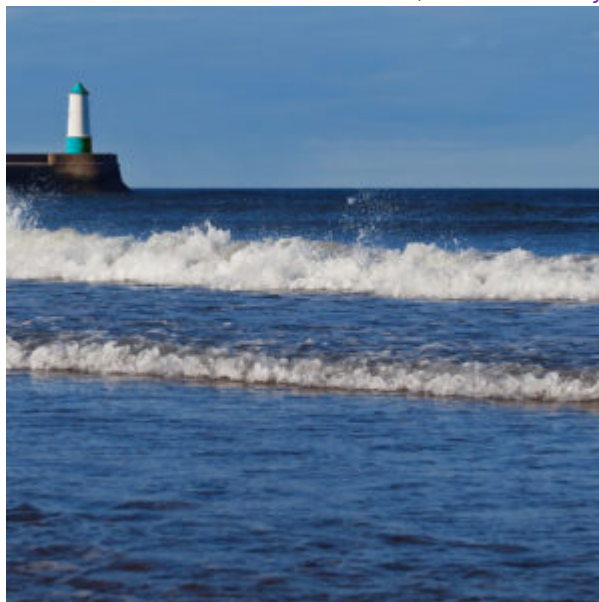

Et, maniant délicatement le liséré bleu
de sa longue ceinture blanche, il ajouta:
—Qui nous empêche donc de recommencer?
Gustave FLAUBERT, *Madame Bovary*

I no l'àngel, no
el mort. I jo tampoc.
No és cap vaivé, sinó un
torna-hi, torna-hi, torna-hi...
Infinites vegades
he provat que el blanc s'abraça
al blau, l'escuma folla
de l'ull a la cintura del mar.
Així, amor, he acariciat l'horitzó
d'ulls clucs, recargolant
imparablement com l'onada i l'ou
el verb *recomençar*.
T'estime. T'estime. T'estime.
Torna-hi, torna-hi, torna-hi...
I ara que plori l'enterramorts
i que cavi el seu darrer clot per
plantar una flor.

Dedicat a Màrius Sampere, infinit